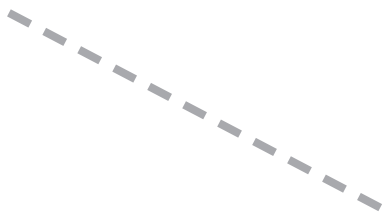

Adresát
Ladislav Verecký

Dopisy
Svatavy Antošové,
Ivana Jelínka
a Ivana Diviše

Adresát **Ladislav Verecký**

Dopisy
Svatavy Antošové,
Ivana Jelínka
a Ivana Diviše

Tato kniha byla redakčně a vydavatelsky připravena v rámci semináře nakladatelské praxe na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Na její vznik přispěl stipendijní fond FF UK.

© Svatava Antošová, 2013

© Ivan Diviš – dědicové, 2013

© Zdena Kolářová Jelínková, 2013

© Tereza Verecká, 2013

Afterword © Petr A. Bílek, 2013

Editor © Jan Šulc, 2013

ISBN 978-80-87053-93-5

I/ SVATAVA ANTOŠOVÁ

(* 3. června 1957 v Teplicích)

Básnířka, prozaička a publicistka. Po studiu na teplickém gymnáziu (1976) a Střední knihovnické škole v Praze (1978) vystřídala řadu profesí (knihovnice, dělnice, rozhlasová moderátorka, novinářka, poštovní doručovatelka), od roku 2009 je redaktorkou literárního obtýdeníku *Tvar*.

Debutovala v samizdatových časopisech *PAKO* a *Vokno*, v samizdatu vycházely také její první sbírky z konce 70. let (*Underwood*, *Encefalické probuzení* a *Sen o velikém uniknutí*). Na počátku 80. let spoluzaložila Patafyzické kolegium Teplice, které v roce 1986 rozprášila StB. Její básně byly poprvé oficiálně vydány v antologii *Zelené peří* (Mladá fronta, 1987), samostatně jí vyšly sbírky *Říkají mi poezie* (Mladá fronta, 1987), *Ta ženská musí být opilá!* (ČS, 1990), *Tórana* (Mladá fronta, 1994), *...aniž tala hlavou* (Krásné nakladatelství, 1994), *Kalendář šestého smyslu* (Clinamen, 1996), *Ještě mě nezabíjej!* (Protis, 2005), *Vlčí slina* (Protis, 2008), prózy *Dáma a švihadlo* (Votobia, 2004), *Nordickou blondýnu jsem nikdy nelízala* (Concordia, 2005), *Skoby / Punkt Memory* (Milan Hodek, 2012) a divadelní hra *Neříkej to mámě* (Větrné mlýny, 2011). Sestavila a edičně připravila almanach autorů sdružených kolem Skupiny XVII *Soví let* (Protis, 2009).

PETR BÍLEK SVATAVĚ ANTOŠOVĚ:

24. 11. 1985

Vážená přítelkyně,

bez váhání označuji Vaše texty za pozoruhodné. Jistě Vám však nemusím vysvětlovat, proč nebudu usilovat o jejich publikování zrovna v mládežnickém časopise. Máte-li další tohoto druhu, zkuste je dát pěkně dohromady a pošlete je ke čtení do redakce nakladatelství Československý spisovatel. Tam Vám o nich řeknou víc. Mnoho štěstí.

S pozdravem

dr. Petr Bílek,
lektor

—

České Budějovice, 10. 1. 1986

Vážená redakce,

troufám si poslat Vám k posouzení větší množství svých textů – básní, jak mi to před časem poradil dr. Petr Bílek z „Mladého světa“ (viz příložený dopis). Věřím, že se Vašeho ať už kladného, či záporného vyjádření dočkám – nebudu totiž na této adrese věčně, jest to jakési provizorium. Proto Vás žádám o brzkou odpověď. Pokud se Vám mé výtvořiny budou zdát špatné, prosím o jejich kompletní vrácení.

S netrpělivostí

Svatava Antošová
Tř. Rudé armády 509
370 01 České Budějovice – Vráto

—

Milý pane redaktore,

Váš dopis jsem v tak krátkém čase po odeslání svých textů ani nečekala. Moc mě potěšilo, že je psán rukou, a nikoliv strojem – odbourává to jakousi úřednost, která mohla mezi námi snadno vzniknout.

Pokusím se ještě během února „uhrát“ v práci nějaké to náhradní volno a přijet do redakce ČS ve snaze odmystifikovat svůj rukopis básní a dokázat autentičnost své osoby. Věřte, že i moje – jak píšete – neuvěřitelné jméno je pravé, žádný umělecký (rádoby) pseudonym ani cokoliv jiného. Nevím, podaří-li se mi „vydyndat“ ono kýžené volno, neboť situace ve výrobě je vážná, dokonce až zoufalá, a i kdyby každý z nás měl místo dvou rukou šest, bylo by to asi málo. Nedostatek pracovních sil je tak velký problém, že... Ale nechme toho, nedostanu-li volno (protože z řádné dovolené mi již nezbyl ani den), budu Vás muset otravovat některý víkend – což bych nerada.

Snad Vás potěší, že se svým věkem „vejdu“ do limitu UNESCO, co se pojmu „mladý člověk“ týče. Je mi 28 let. Mrzí mě, jestli jsem „nasekala“ ve svých textech pravopisné chyby; je to pro mě příšerná ostuda. Ty syntaktické, ano, ty беру. Ale pravopis? Stydím se. Na druhé straně – je pro mě opravdu příjemné, že mé texty zaujaly i Karla Sýse. Kdysi jsme jeho sbírky s přáteli pilně pročítali...

Tedy, co možná nejdříve Vám zavolám, budu-li najisto vědět, že ten a ten den mohu do Prahy přijet. Píšete, že pouze středa je nemožná. Dobrá, budu se toho držet.

Toť vše.

Svatava Antošová

P. S. Mé telefonní číslo: 231 96 (Č. Budějovice).

Ozve se Vám „UBYTOVNA SFINX“ nebo „SLYŠÍM“, což je velmi nevrlý vrátný. Stihnete mne asi těžko, protože dělám na směny. V tom případě zkuste nechat srozumitelný vzkaz.

—

13. 5. 1986

Vážený pane redaktore,

posílám dalších třináct (neb třináctka je šťastné číslo) věcí k posouzení. Přehrabala jsem se starými výtvary a něco málo vybrala a přidala pár s úplně novou datací. Samotnou mě mrzí, že těch nejnovějších není víc, ale na jaře se tvoří velmi špatně. Navíc – s tím mým soukromím a klidem k práci to není nijak valné. Od podzimu by se to mělo zlepšit (jak pevně věřím) a já zreguluji všechny své zájmy natolik, aby prvořadý význam mělo básnění. Mám spoustu nových podnětů, ale chybí klid a čas k jejich realizaci. Nijak situaci nezlepšuje ani nádherné počasí, kdy jsem naprosto nesoustředěná a soustředění neschopná.

Napište mi, jakými pro či proti jste mé poslední texty ohodnotili. Dále mi prosím napište, jak pokračuje práce na onom almanachu mladé poezie.

S díky

Svatava Antošová

—

28. září 1986

Zdravím

a pokusím se navázat na Váš dlouhatánský dopis z oné neděle, kdy se Vám nepodařilo mě tu zastihnout. Šlo jen o pět minut a bývali bychom se neminuli. Na ubytovně jsem byla, ale bohužel ne na svém pokoji – vrátný byl zřejmě pohodlný na chvíli se zamyslet a říci Vám, kde trávím většinu času, respektive na jakém pokoji. Anebo byl na výsost taktní a nechtěl mi přivodit trapnou situaci. Nevěděl, kdo jste.

Jak jsem už uvedla v začátku, chci navázat na Váš dopis, ale po svém návratu z Tater, což bylo dnes ráno, ho nějak nemohu najít. Takže – po paměti: tu mou slovenštinu berte jako pokus, víc až po přečtení; s tím Kováříkem asi máte pravdu; nemám nic proti Viole, ale slyšela jsem o ní podivné nesympatické věci...

Do Prahy se pravděpodobně vydám 24. října, což je pátek. Tento den ale budu zaneprázdněná svatbou své přítelkyně. Hodlám se však zdržet do neděle, tj. kdy máte čas? V sobotu odpoledne či v neděli dopoledne? Pár (zoufale málo) nových věcí vezmu s sebou. Měla jsem teď divoké období, kdy se víc žilo než psalo. Ale je ve mně spousta nových dojmů, pohledů, zážitků, malých i velkých tragédií, jen to hodit na papír. Panebože, jenom mít kdy!

Jezdíte-li ještě do ČB za matkou, dejte vědět dopředu, kdy tu budete, počítala bych s případnou schůzkou. Z těch říjnových víkendů tu budu pouze 11.–12. Anebo potom až v té Praze, jak píšou.

Ještě k panu Kováříkovi. Dostala jsem od něho dopis, kde píše, že v MF je v plánu má sbírka, dokonce už má prozatímní název. Je ovšem nutné ji prokomponovat a má prý obsahovat cca 600 veršů. Mám se na to podívat a uspořádat věci dle sebe s tím, že závěr budou tvořit nějaké „méně agresivní“ texty. Tak se Vás chci zeptat, co o tom víte. Zatím se přece mluvilo jen o „Zeleném peří“. Jo, z MF mi poslali nějakou kartičku či dotazník k vyplnění a orazítkování u zaměstnavatele. Váhala jsem s tím razítkem, nikdo totiž neví, že píšou, není proč a není komu se tady v práci svěřovat. Nakonec jsem se svým smyslem pro pořádek cupitala za vedoucím a dnes toho pěkně lituju. Ani se raději neptejte proč.

Takže, budu končit a těším se na shledání.

Svatava Antošová

—

ČB 5. 11. 1986

Zdravím!

Píšou raději do redakce, nevím, nevyřešil-li jste již svůj bytový problém a nejste-li zase zpátky v Praze. (Jsem optimista, což?) Já sama o žádném bytě v Praze nevím, a kdybych věděla, tak tam už asi dávno bydlím...

Za panem Kantorem jsem nebyla, neboť Váš dopis jsem zde našla až po svém návratu z Prahy. A protože do mého odjezdu jsem žádnou zprávu od Vás neměla, tak jsem ani Vás v redakci

nehledala. Nic se nestalo. Doufám, že moje návštěva v MF nebyla tak súrná.

Musím Vás také poinformovat o určitých změnách, ke kterým u mě během listopadu dojde: tady na jihu to balím a od 1. 12. vegetuju zase na severu. Prozatímní adresa: Fr. Šrámka 2584, 415 01 Teplice. Takže už ani nestihnu se tady s Vámi na jihu setkat. Ale myslím, že 1. prosince, což je pondělí, odtud pofrčím přes Prahu, kde se patrně 2–3 dny zdržím. Zajdu do redakce buď hned to pondělí, nebo úterý kolem poledne. Sám píšete, že tam od pondělka do středy býváte, tak dejte ještě vědět, jestli i v tomto termínu. Do konce listopadu budu ještě na své budějovické adrese.

Posílám pár novinek, nestihla jsem však dodělat všechno, co mám rozepsané. Mohlo toho být dvakrát tolik. Takže aspoň tohle. Tři texty česky, tři slovensky – jsou už opravené, gramatických chyb tam bylo minimum, což mě potěšilo. Jsem zvědavá, co tomu řeknete. S Kovářikem byla sranda – prej jsem holt dítě federace.

Takže budu končit a budu se těšit, že začátkem prosince v matičce Praze.

Svatava

—

16. 12. 86

Zdravím!

Právě jsem se příkodrcala z Prahy a tady dva dopisy v jednom. Jak jistě víte, včera bylo v Rubínu „Peří“, tak jsem se v tom sklepe dusila asi tři hodiny s přestávkou několika minut, kdy jsem se pro změnu dusila cigaretovým kouřem u baru. Pan Kantor měl nepřítomný pohled, jako by se na vše díval odjinud než ze štokrlete v koutku bistra, a stejně tak odjinud mi vtiskl polibek na tvář. Mirek Kovářík se vznášel na jevištěátku i v obcerstvovacím kamrlíku, rozjasněně se usmíval, šermoval a křižoval rukama nohama, zkrátka zářil. Pan Falada byl vážný, a když mluvil, tak dlouho a o ničem. Zrovna tak, jako nějakí prošedlí lidé z rozhlasu. Zdena

Hadrbolcová byla skvělá! Z přednášených autorů se mi nejvíc líbil Marek Toman a Jan nebo Jiří Hocek. Diskuse nestála za nic – taky o čem pořád žvanit. Jedna paní, když byla dotázána, co tomu všemu říká, pronesla několik učených slov, kterým nikdo nerozuměl, a zakončila „děkujeme Ti, Mirku!“. Manželka Lubora Kasala na tutéž otázku odpověděla, že je věrná svému muži. Nějaký student nevěřil „Nočnímu přesčasu“ – prý děsivá vize, ale od skutečnosti daleko. Jakýsi sympatický háša vykřikl, že skutečnost je naopak ještě děsivější. Pak se ptali mě. Odpovídala jsem děsně nevrle (oproti podobnému sezení v ČB v půli listopadu, kdy jsme diskutovali jen čtyři autoři, protože jsme byli notně prdnutí vínem, a před ostatními diváky, kteří ani nepípali, jsme se vlastně prostě zhádali; jen jedna pracovnice kultury z toho rozkošného maloměsta se pokoušela vmísit a neustále v různých variacích opakovala, že poezie má působit především na emoce; Marek Toman ji poslal slušně někam...). V Rubínu se vyjadřoval pouze slovy „no, víte, já nevím“. Pak tam taky hrála nějaká skupina baculatejch slepic a „příplešlejch dobrejch hochů“ – všichni dohromady byli manželé. Taky tam někdo zhudebnil něco z Máchy. Popřestávkové čtení Ivana Pivce mě vyřídilo. Byla jsem u konce se silami, stále narůstající fascikl papírů v Kovářkových rukách dával tušit nekonečno. Ale přece! Byl tu konec, moje plíce nadranc, ještě závěrečný výhvizd Mirkův, asi jako „Ať žije a vzkvétá Zelené peří – naše Zelené peří“ nebo tak nějak. Kopli jsme s přáteli do sebe a do burácejícího potlesku začli skandovat „pe-ří! pe-ří!“ a marně jsme si představovali, že se někdo přidá s temným hučením „ze-le-ný! ze-le-ný!“. Potlesk nás odrovnal. Popadli jsme onoho hášu a uháněli s ním noční Prahou na takový malý do rána se táhnoucí mejdánek. Toť vše.

Teď ke sbírce. Nevím, jestli jste ji viděl. Dávala jsem ji do kupy já, žádný redaktor. Nazvala jsem ji „Atmosféra noci“, což vzbudilo nedůvěru, nevím proč. Prý ten název prosadit bude těžké. Opět nevím proč a ani jsem to z nikoho nevytáhla. Zato pan Kantor ze mě vytáhl alespoň druhou variantu názvu, kdyby to jinak nešlo. Sbírkou jsem komponovala (dá-li se to tak říct) z věcí, které se kolem téhle noční atmosféry nějak točí, pokaždé vyvolává něco

jiného, pokaždé někam ukazuje. Vyvarovala jsem se onoho řinčení smaltovaných hrnců i knihovnictví a držela se opravdu pouze linie noci, jejího působení, jejího kontrastu s ránem, všeho, co se v ní odehrává nebo může odehrát, k čemu může přivést, kam ukazuje. Snad byste to tam také našel. Víím, že ty dvě Vámi jmenované básně jsou nejlepší. Ale proč by tam nemohly být jako předzvěsti toho, co přijde potom? Jinak děkuji za rady, asi se jich budu držet a budu posílat až ucelené paklíky.

A jaké mám plány? V době rozhovoru s Ivem Šmoldasem jsem žádná konkrétní neměla a ani teď je sama nemám. Vracím se na sever kvůli vlastnímu bytu (konečně!), který sice ve chvíli mé návštěvy visel kdesi v nedostihu, až jsem si z toho trochu zoufala, ale už asi týden se těším z jeho přidělení. Takže Vám za nějaký ten pátek budu cpát do adresáře zase novou adresu – upozorňuju, že bude hrozná. Zatím platí tahle. V prosinci nepracuji, začínám v lednu a bude to pravděpodobně opět výroba. Tentokrát továrna na výrobu různých přesných měřidel. Ale nebojte, do poezie už to cpát nebudu, z toho jsem zřejmě už venku.

Přeju Vánoce.

Vaše šílená myš a puťka
Svatava

P. S. 16. 1. v Teplicích. Telefon nemám, dám vědět, jak budu dělat (na směny), tedy v kolik by to bylo možné.

Jo a ještě teď si vzpomínám, že o té připravované sbírce v MF jsem Vám přece psala. Nevěřil jste tomu, já sice také ne, ale vidíte – myslela jsem, že jste v užším kontaktu s panem Kantorem a že vše víte líp než já.

Jinak Ivo Šmoldas a Petr Bílek na mě udělali kách! Že prý mě dávají do plánu na rok 1988. Jsem z toho trochu v šoku, páč nevím nevím, kde najednou na novou sbírku tolik věcí nahoním. To jen jestli o tom víte...

—

12. 1. 87

Zdravím!

16. 1. mám ranní, píchám ve 14.38. To víte, zase fabrika. Jediná možnost, jak mne lze zkontaktovat – počkat před branami podniku. Je to „SOMET“, jede tam autobus č. 11, 12, 14. Autobus č. 6 tam má konečnou. Snadno se doptáte. Když tam nebudete, nemohl jste. Doma byste mne nenašel – makám na novým bejváku, lítám z úřadu na úřad, zkrátka zařizuju.

Uvidíme.

Svatava

—

21. 1. 87

Zdravím!

Tak se nám to zase povedlo. Na bráně podniku jste nebyl – rozhlížela jsem se tolik, seč se dalo. Snad jste neztloustl tak markantně, že bych Vás nepoznala. To zaprvé.

Zadruhé – Váš expres. To byla hotová kalvárie. Byl mi doručen později, než je záhodno, a navíc otevřený. A nebyl ve schránce, ale za dveřmi. Poslat telegram už nešlo, ale můj pohled jste už musel mít. No nic, udělala jsem bugr na poště, odsákaly to dvě báby – strhnou jim prémie. O což mi ale vůbec nešlo. Kdybyste aspoň napsal, v které kulturní instituci se budete nacházet, snadno bych Vás našla.

Zatřetí – tady na severu se asi brzy udusím. Nemít ten byt, tak praskám hodně daleko vocaď. Co nejdál. Jenže – kam? Všude stejné svinstvo.

Končím. Pracuju na sbírce. Leč – času je málo a voda stoupá...

Svatava

—

Ahoj!

Tak to posílám. Snad je to všechno. Jak jsem říkala – v té ZOJE jsem ochotná udělat nějaké úpravy, vypustit slovo, nahradit slovo atd., jenom ten „mrtvý kondor dětské radosti“ by měl zůstat, snaž se to obhájit, je to stěžejní místo, něco si vymysli. Ráda bych, kdyby ta věc (celá báseň) nebyla vyřazena.

Jinak se mi šíleně chce někam vypadnout. Ze Sometu, z Teplic, odevšad. Stejný pocit jako v „Šaškovi a královně“, když Polívka zdrhá podzimmníma lukama, najednou se bezradně zastaví, rozhodí ruce a pronese: „Utíkat, utíkat... no jo, ale kam? Všude je to stejný...“ Tak tentýž pocit. Votrava.

Proklínám „Mladej svět“. V práci mi říkají Poezie...!

Měj se a dej vědět. Jo, toho 9.–10. 4. asi budu určitě s tím Američanem v Praze, tak zavolej, domluvíme se. Zavolej 7.–8. 4. (měla bych mít ranní), on 6. 4. teprve dorazí.

Gus!

Svatava

P. S. Možná se ocitnu (MOŽNÁ!) před Velikonocema jedno dopoledne v Praze. Nejspíš středa 30. 3., ale možná až pátek 1. 4. Když – tak 29. 3. zavolej (mám odpolední), budeš-li v ty dny v redakci a potřebuješ-li něco osobně projednat čili mám-li se zastavit. Zatím vše visí ve vzduchu.

—

30. 5. 87

Takže!

Plán potvrzuji zatím jen teoreticky. Čekám ještě dvě odpovědi – to víš, když už razím do matičky Prahy, tak chci zabít aspoň tři mouchy jednou ranou. Tak jestli můžeš bejt na té KOSMONAUTŮ v neděli v 17.00 každopádně a věnovat mi akademickou čtvrt-hodinku – budu ráda. Když do čtvrt nedorazím, tak jsem nepříjela a pošlu Ti to po neděli poštou.

Ještě že občas přšelo, jinak bych to neměla. Už to smolím na čisto. Prosím Tě, moc mi záleží na tom, aby nikdo nevyšoupl ZOJU, DRBNU a F. KULT. Jo, a jsem ráda, že se Ti líbí název. Snad nebudou přílišné připomínky. Lepší nevymyslím. Mám i něco na tu záložku – útlou básničku. Je to lepší než strohej životopis. Snad bude použitelná...

Kdybych teda náhodou nepřijela, tak do konce června se tam ale ještě určitě objevím. Asi všední den – dala bych vědět.

Svatava

—

13. 7. 87

Zdravím!

Dík za informace z redakce – nejvíc mě děsí náš společný krajan. Opravdu není vyhnutí?

Na sbírce pilně makám: hotovo 460 veršů, dalších 100 ve stadiu zrodu. Jsem asi ve dvou třetinách. Do konce roku by to mělo bejt. Snad dřív.

Cepín nesháněj – zůstávám u VHT.

Tvorbu jsem taktéž viděla, mám tady tu sbírku ke korektuře.

Má zajímavou tiráž:

Vydala MF jako svou 0000 publikaci

Edice Omega. Svazek 00

(Pak následují redaktoři etc...)

0.00AA. 0.00VA. Náklad 800 výtisků

1. vydání. 40 stran. Praha 1987

000/00/00.013/43 23–000–87

Cena výtisku 00 Kčs

Nula od nuly pojde! Měj se!

Svatava

—

11. 8. 87

Zdravím!

Ozývám se úplně mimo plán – nejde tentokrát o POÉZII, mám prosbu: potřebuju opětovně zkontaktovat jistého člověka na MK ČSR. Protože jsem si vyvedukovala, že ČS pod tuto instituci zřejmě spadá a zaměstnanci se na MK alespoň občas vyskytují (předpokládám, že i Ty), chtěla bych Tě poprosit o jednu zcela diskrétní službu. Konkrétně bych se vyjádřila až ústně při nejbližším průjezdu Prahou či pobytu tamtéž. (Asi září.) Vím, že existují telefony a jiné vymoženosti, jenže problém je v tom, že jsem zapomněla jméno (respektive příjmení). Ale: je na světě fotografie!

Zkrátka, zatím mi postačí Tvá odpověď. Jsi-li ochoten a schopný (prostřednictvím svých konexí v oné instituci) mi pomoci.

Tak jako tak dík.

Pokud býváš v Praze i o víkendech, bylo by to nejideálnější. (Co Tvá bytová otázka?) 5.–6. 9. se budu vracet přes Prahu z Tater. Zkus mi odpovědět do 20. 8. – dala bych z hor vědět, kdy přijedu.

Tak zatím!

Svatava

P. S. Pilně makám na sbírce. Už se nemůžu dočkat, až ji dokončím.

—

12. 9. 87

Takže!

Dopis šťastně nalezen po návratu z hor. Ta figura z MK ČSR je jednou z mála, které rozhodně odprásknout nechci. A jsem ráda, že Ti má prosba připadá jako prkotina – ona to v podstatě prkotina je. Tedy k věci: ten člověk se jmenuje určitě STANISLAV a příjmení zní asi jako KAZMAREC nebo tak nějak. Vykouřilo se mi to z hlavy. Dělá tam asi 2–3 roky, stáří 45 let (plus mínus 2 roky). Dělá eko-

nomiku, snad tam tomu oddělení i šéfuje. Kromě toho přednáší i na VUMLu, hraje tenis, celkově sportovně založen. Dělá taky průvodce různým cestovním kancelářím. Umí řeči. Husté černé vlasy, zelené oči, výška tak do 180 cm. Je to jak FKÚ pátrá – informuje, což?? Podrobnější popis už asi ze sebe nevymáčknu.

Od Tebe bych potřebovala vědět přesné příjmení, dále jestli tam ještě stále dělá, jestliže ano, tak popř. telefon, ale spíš *adresu oné instituce*. Toť vše. Zkontaktuju ho už sama. Sranda by byla, kdybys mi zaslal informaci, že tento člověk byl v rámci přestavby jmenován novým ministrem kultury. To bych se nasmála!

Takže – předem dík! A zkus mi odpovědět co nejdřív.

Svatava

—

Tce 28. 9. 87

Milá Mafie!

Děkuji Ti za splnění úkolu – pracuješ spolehlivě. Dotyčný byl již zkontaktován, teď jen přijme-li nabízenou hru. Nepřijme-li, mám smůlu.

Teď k naší věci: tu sbírku už dojždím – jsem ve finiši. Ještě dvě básně a dvě vycizelovat a je to. Podzim – toť vpravdě invence! Ale bojím se, že ji tak, jak je napsána, nepřijmete. Je až příliš o ženách... a budou to posuzovat samí mužští, že? A budou si to vykládat různě.

Ještě dotaz: Kovářík s Hadrboľcovou mě bombardují – chtějí nějaké nové věci pro své recitační večery. Nebudeš mít doufám nic proti tomu, když dostanou kopii té sbírky? Zvou mě do Bratislavy, kde budou koncem října nějaké dny české kultury či přímo poezie – nevím, je to šíleně daleko na jeden recitační večer...

Měj se!

Svatava

P. S. Nevím o tom, že bys byl někdy mimo ten seznam. Alespoň prozatím (trocha ironie nezaškodí). Snad to na Tvé nervy stačí.

P. P. S. Teda ta funkce – vedoucí třetího oddělení pátého odboru – no to mě podrž. CIA hadr!

—

26. 10. 87

Salut!

Tak snad to všechno stíhám v rekordním termínu. Posílám Ti onu kýženou sbírku – 1 kopie tedy pro KMEN, zbytek pro Tebe. Snad to bude použitelné.

Další úkol – literární dění v kraji. To už je horší. Já jsem v tomto směru dost osamělec a o ostatní se moc nestarám. Pokud Tě vážně zajímá historie Patafyzického kolegia v Teplicích, tak Tě musím varovat: mohl bys s tím mít problémy. Před měsícem se vrátil z „Krymu“ jeden člen. Seděl za patafyziku rok. Patafyzika byla označena jako protistátní, protispolečenská, protisocialistická a pobuřující. A byla to jen recese a sranda – obdoba Cimrmanů. A jak vypadá členská základna dnes? Ten, jenž byl označen jako šéf, rok seděl, jiný člen je v emigraci, další se vrhl na punkovou muziku, no a já jsem na tom asi nejlíp: vyjde mi knížka. Snad. Pro mě byla patafyzika jen zábavou, inspirací, nijak moc mě to zase nechytlo. V té době jsem si navíc ještě řešila problém, jestli mi víc vyhovuje skupinová práce, nebo individuální. Jasná věc, že to druhé. Opakem byl onen potrestaný; musí mít kolem sebe skupinku. Jinak není schopen tvořit. Myslím, že ji z jiných lidí bude chtít shromáždit znova. Jeho věc. Pokud bys měl skutečný zájem, domluvím to s ním a nějak se spojíte. Ale především by se asi měl domluvit Svaz spisovatelů s policajtama. (Fór, což?)

Jiná věc, o který taky vím a která v současnosti existuje, je DIVADLO POEZIE. Místo: NOVOSEDLICE, vedoucí: PAVEL RAJČAN, stáří: asi 23 let. Dělalí to mladí lidé, potýkají se ale se samými problémy. Nevím, jestli je tohle vhodný tip pro Tebe, jestli to není spíš oblast divadla než literatury. Kdybys měl zájem, adresa do práce:

PAVEL RAJČAN
OKRESNÍ KNIHOVNA
Lípová 13
415 01 TEPLICE

A odvolej se na mě.

A třetí tip – rychlovka, jen kusá informace, které se mi dostalo. Tento víkend 30. 10. – 1. 11. má být v mosteckém divadle velké „sejšn“ všech amatérských divadel v kraji, jsou to zřejmě divadýlka netytická, ta spojitost s literaturou by tam měla být. Máš-li možnost, zjisti si o tom víc a přesně. Možná by stálo za to tam jít, určitě by se tam našly kontakty, které vědí víc. No a ještě na konec: tady v Teplicích existuje snad od pradávna takzvaný KAT (Klub autorů Teplicka) při OKS. Teď vydali sborníček prací těch lidí, vesměs mládí okolo dvacítiky.

Zatím víc nemám, zkusím se popídit.

Mimochodem, 7.–8. 11. bych snad měla bejt v Praze. Kdyžtak dej vědět, kde Tě najdu – ale nic neslibuju. Jen eventualita.

Svatava

P. S. Ještě jednou dík Tvému mafiánství. Ten kontakt vyšel.

—

7. 12. 87

Tak tedy KONEČNĚ!

Pořád dokola opisovat ty svoje věci – to je votrava. Příště si najmu písárku. Doufám, že tentokrát už to bude v cajku, potřetí bych to asi nezvládla. Je to vážně úmorný. Vyrobila jsem ještě ke všemu dvě verze, máš to tam přiložený, dva různé názvy, dvojí pořadí básní. Možná, že přijdeš ještě na třetí verzi. Taky jsem dle Tvého přání přibalila ty zbylé věci, moc jich není. Nemám vůbec představu, co s nima podnikneš. Dopsala jsem to tak tak, rozhasil se mi pěkně stroj, budu ho muset šoupnout do opravy.

Jinak – MY Z LEEDSU jsem bohužel neviděla. Věděla jsem z programu i od Tebe, kdy to bude, ta neděle byla ideální, jenže ty

dny jsem se potácela v horečkách, přiotrávila jsem se nějakým jídlem nebo něčím tady z toho našeho božského vzduchu, takže na cestu k rodičům na televizi nebylo ani pomyslení. Tak je na Tobě poreferovat mi, jaká byla Fiedlerová.

Poinformoval mě Kovářík, že 25. 1. hodlá číst v Rubínu ukázky z téhle sbírky. Tak se budu snažit přijít, abych si ověřila, co na to lidé. Kovářík neví, co si o tom má myslet, a hlavně neví, kam to zařadit – což mě těší. I pár mejch přátel, co to četlo, z toho není moc moudřejch. Jo, bude to tam číst i Hadrbolcka, tak když Ti to vyjde, přijď se kouknout.

A ještě – kdy že máte se Šmoldasem ty Kristovy léta? Já že bych aspoň pogratalovala. Já je vlastně budu mít taky co by dup. V tom TĚČKU ať vám to dopadne stejně dobře jako nám – i když vy to budete mít sakra horší.

Mimochodem – prolítla jsem Prahou ještě asi před dvěma týdny, byly jsme se Zojou v CARIOCE = nuda, otrava, přísně heterosexuální dvojky, no zlatý TĚČKO. Tam se dalo blbnout. Takže už opravdu nikdy nebudu snít o normálních tanečnicích!

Zdraví

Svatava

Hezký Vánoce a do nového roku... no všechno!

—

5. 1. 88

Došly v pořádku ty básně? Můžeš-li, potvrď příjem. Posílala jsem i do ČB přítelkyni – otevřené, potřhané, poztrácené. Tak bych nerada... Pošta okolo Vánoc je vždycky děs.

25.1. budu asi v Praze. Kovářík s Hadrbolcovou budou číst v Rubínu. Shledání možné.

Svatava

—

Ď za privjět i za otvjět!

Nevím, proč v Tvém listě figuruje stále datum 15.1., a to ve vztahu k RUBÍNU. Já psala o pondělku 25.1.! Asi šíleně čmáru a spíš bych na tom stroji měla ťukat dopisy já. Pokud bys ale trval na 15. 1., tak přijet nemůžu, mám odpolední, na ranní jít výjimečně nemůžu, není tam pro mě ráno práce. 25.1. to bude taky pěkně blbý, chci stihnout spoustu věcí, tak kdybych Tě nezvládla před Rubínem, tak bych možná mohla 26.1. ráno, než odjedu. Zapomněla jsem: když něco sůrného, mám do práce telefon: 5841 kl. 314! A města jako civilizační nádory na planetě mám prostě radši než vesnice a tykve!

Svatava

P. S. Celozávodní je posledních 14 dní v červenci.

—

1. února 1988

Zdravím! –

a jak jsem slíbila, poreferuju o Rubínu. Je zdárně za mnou. Čekala jsem neúspěch, rozpaky, nepochopení – opak je pravdou. Jednoznačný úspěch. Společně s Luborem Kasalem. Ale od začátku: hned při příchodu se na mne vrhl na schodech Mirek Kovářík, v rukou třímal almanach Zelené peří a volal: Svavavo! Viděla jste Zelené peří? Ne? A máte ho? Ne? A viděla jste sebe? Ne? Tak až se uvidíte, tak zešílíte...! Byla jsem tam s přítelem, který s poezií neměl nic společného a Mirka viděl poprvé – mohl se umlátit. Pak začali se Zdenou číst na střídačku, Kasalovo „Smutíkání“, pak jakéhosi Urbana – povídku-rozhovor, četla Zdena a bylo to k popukání a prima přečtený, pak někoho, jehož jméno jsem zapomněla (bylo to slabý, v diskusi se k tomu ani nikdo nevyjadřoval), pak mě – Krajiny nenávratna, Pocta G. S., Proti rodině a K-2. Po přestávce se Mirek snažil horko těžko rozproudit diskusi

a dotazy, když se mu to nepovedlo, tak bral jednoho člověka po druhém, jako by je vyvolával z lavice, a ptal se na názor. Několik jich řeklo, že se vyjádřit vůbec neumějí. Jedna ženská se mě zeptala, jestli mi náhodou někdo někdy neřek, že jsem „stará otrocká emancipovaná megera“. Nemohla to prostě pochopit. Pak tam byl jakýsi mladý kritik Pavel Žantovský, ten mluvil nejvíc, o mně řekl: s Antošovou plně souhlasím, má pravdu, ale je to ženská! Pak se četlo tzv. šedivé peří, zřejmě šlo o veterány zeleného peří, a to o Sašu Berkovou (Mirek četl jakousi Magorii, řvali jsme smíchy) a o jakéhosi Huptycha (vůbec se nepamatuju, o čem to bylo). Po představení se sedělo v překouřeném sklepě-baru a navazovaly se nové kontakty. Přišli za mnou nějací studenti z divadélka PROTOČ (Delta – Ruzyně), že prý kromě klasiků chtějí dělat taky někoho současného a vybrali si mě. Pozvali mě na jejich pořad teď na pátek 5.2. v 17.45, abych prý nejdřív viděla, co dělají, a pak – jsem-li pro spolupráci, či nikoliv. Tak zkusím přijet (chce to vymyslet nějaký fígl v práci), ale budu mít problém s noclehem, ta Zoja, s níž jsem Tě před časem seznámila, emigrovala. Tak zkusím prubnout Kovářika, má v tom divadýlku být také. Nechceš se tam podívat? Když – tak brnkni, mám ranní, ale v ten pátek bych chtěla v deset vypadnout.

Pak na mě mámil adresu Huptych, celkem sympaťák, nějakej jeho kámoš někde fušuje do nějakého časopisu, prý jestli se mi může ozvat. Když ale slyšel „Gus Chrustalná“, tak ho myslím chuť přešla. Pak mě bodře poplácala po zádech Saša Berková se slovy: Ahoj, krajanko! Je totiž taky z Teplic, dcera zdejšího dirigenta Bohumila Berky.

Ráno jsem si zašla do MF, vyzvedla sbírečku, objednala 20 dalších exemplářů, sesmolila text uvolňováku z práce a odfrčela na odpovědní. V té sbírečce je moje fotka – teda!, takhle plamennej vizionářskej pohled snad nemám! Jak to z toho mohli vytáhnout? Jo, pozítří mají za mnou přijet z toho Mladáku, dneska volali, to bude maso a hlavně humbuk, o mně se to v práci totiž vůbec neví...

A doma jsem po příjezdu z matičky Prahy našla pozvání do Divadla hudby – Lyry Pragensis na 24. 2. Chtějí mě tam číst, nějaká Valérie Zawadská, mými básnickými partnery budou Jan Čejka,

Helena Konstantinová, Jiřina Axmanová. Prosím Tě, já o Lyře nic nevím, ani kde to je, ani jak to tam vypadá, můžeš mi cvičně na stroji sesmolit pár řádek a poinformovat mě o věci? To pozvání jsem přijala, zase budu muset utéct z práce, zblázněj se ze mě, ale ráda bych o tom nejdřív měla trochu šajn. Budou číst z té sbírky v MF. Tak pokud se nevidíme v pátek, tak mi to sesmol. Dík. Jen informativně.

Howgh!

Svatava

—

29. února 1988

Denisi (proč Ti tak vlastně říkají?),

nechávám Ti tu novou podobu sbírky zatím stále ještě bez názvu, vykoumám ho dodatečně. Vyřadila jsem, co se dalo, ale šoupla tam téměř 300 veršů zbrusu nových, které jsem dosmolila v posledních dnech. Určitě to tam najdeš na první pohled. Když chceš změnu tempa, máš ji mít. Posudky jsem neztratila, ale mluvíš o jakémisi posudku páně Čejky, leč ten jsi mi neposlal. Marně jsem ho hledala. Takže! Všechny připomínky mi připadaly rozumný a brala jsem je v úvahu, akorát ten feministicko-narcistní destruktivismus Jiřího Žáčka mě naštvál. Fakt. Tušila jsem, že přesně takhle si to někdo vyloží. No! Jsem zvědavá, jak budeš spokojen s novým řazením věcí a vůbec celým výběrem. Nemá smysl, abych si to nechávala měsíc, dnes, respektive zítra 1.3. frčím nach Prag na tu vernisáž, takže najdeš v redakci. A co ta noha? Teda zůstat trčet v kanále...!

Lyra Pragensis byla horší, než jsem vůbec čekala. Hotová sračka. A za to chtěli 20 Kčs vstupný. Vypráskat je bičem! Nedržela jsem se Tvé rady a nestála se před představením. To byla velká chyba. Bylo to režijně naprosto odbytý. (A to jsme autoři měli už v pět odpoledne spicha s tím rejžou, já si říkala, nacvičíme, co je potřeba, houby! Pět minut jsme si potřásali rukama a říkali, kdo je kdo, a tím to skončilo.) Akorát se ke mně přitočil jakýsi řezník, byl

to ten Kutina, a chraplavým hlasem mi sdělil, že si se mnou bude na jevišti povídat o lásce ve všech podobách. Vytekla jsem! Poslala jsem ho někam a řekla, že jediné, o čem jsem ochotná si povídat, je poezie. „Já jen abych věděl, kam to mám stočit,“ dodal a odkvačil. Všichni se někam vytratili, já zkejsla sama v sále, tak jsem si vyzvedla u pokladny lístky pro mé pozvané máničky (přišli tři a pak ještě ti kluci z divadla PROTOČ – mimochodem moc prima) a vyrazila jsem do ulic. Byla spousta času. Zbytečně nevyužitého. Ještě mě zastavil „kolega autor“, taky jakýsi Čejka, měl šedivou bradku a byl to učitel češtiny, esli sem si jako už vyzvedla ty lístky. Říkám jo a taky říkám, že baba v pokladně říká, že zbylo eště pět lupenů, esli by někdo nechtěl. A von že jo, že už sice koupil pro své známé a příbuzné asi 30 (slovy třicet) lístků, a že teda těch pět eště veme. Znovu podotýkám: jeden stál dvě pětky! Vytekla jsem podruhé. V ulicích řádila vichřice, ale bylo tam líp než v tom sklepe s bílejma koženkovejma křesloma. Světlej bod dne byl, když jsem v jednom supráku koupila těsně před zavíračkou STROMBOLI. Pak jsem se pomalu vracela, počkala na máničky, vrazili jsme tam, oni samozřejmě orvaný, pořád se jich nějaký biletářky ptaly, jestli mají vstupenky, a nechtěly tomu věřit, že mají, všichni okolo byli v kvádrech a večerních toaletách, 90 % důchodci. Jeden mánička si dokonce nesl záchodový prkýnko a nedal ho z ruky, šel s ním až do sálu a celou dobu ho třímal na kolenou. Prej se těžko shání. Pak to začlo. Seděli jsme v první řadě, všichni autoři plus jejich partneři. Stejně jsem nevěděla, kdo je kdo. První četli nějakou Helenu Christenovou, prej pseudonym, ale stejně vylezla na jeviště. Na co teda ty blbý tajnosti. Ty básně byly strašný. Furt měla vidinu opuštěnejch pánskejch trepek za dveřma, furt jí byl někdo nevěřejnej, ráno jí připadalo, že je jí jen půl, a večer, když si k ní lehl do postele ňákej chlap, tak teprv byla celá. Vytekla jsem potřetí! Pak šla na jeviště. Krimplenový šatičky, zlatý botky. Byla asi mladší než já. Nechala se nacytat a povídala si s Kutinou o lásce – tahal z ní rozumy a ona se v tom šíleně plácala. Shrnu: láska? Jedině v manželství. Sex? Jedině v manželství! Cit? Jedině v manželství! Atd. Lidi, teda babičky o holích odcházely. A to už je co říct. Pak četli tu Axmanovou. Děs! To už jsme s máničkama nevydrželi a sdělovali

si polohlasem své pocity typu: to je strašný! Já snad odejdu! A brali jsme hlubokej záklon v těch křeslech. Měla tam třeba větu: „Láskou je možné se udusit, jestliže mužské semeno ucpe dýchací cesty.“ Vytekla jsem počtvrtý! Můj falickéj kult je proti tomu úplný hovno. Šíleně jsme ji pomlouvali a pak – podrž se – když ji zvali na jeviště, tak se zvedla ženská, která seděla těsně po mé levici. A hned vedle ní Pohanková. Konec! Teda všechna čest jejímu ušlechtilýmu povolání (tý Axmanový), pracuje s postiženejma dětma, ale píše hrozně. Tak tam kafrali zase o lásce, Kutina se oháněl Seifertem a já se těšila, jak se o přestávce zpiju. Taky jsme to všichni udělali tam v tom byfé, já do sebe vlila půllitr šíleně hnusnýho bílýho a kluci to zazdívali fernetama. Parádně mi to stouplo do hlavy, ale jinak se to přežít nedalo. Hned po přestávce byl ten Čejka, na komentář už nemám sil, a pak moje maličkost. Pozvali mě na pódium dřív, než začala Zawadská číst, ještě jsem stihla špitnout klukům, hele, kluci, co když nebude držet slovo (jako ten Kutina) a bude se mě ptát na lásku? Tak mu jednu flákni! zněla odpověď. Přísambůh, že bych to udělala, víno by mi pomohlo, ale on slovo držel. Ptal se na poezii, kdy, jak a proč, koho ráda čtu a tak. Na tom se nedalo nic zkazit. Aspoň to. Pak četla Zawadská, on mě z toho jeviště nepustil, tlustou prackou mě přimáčkl k židli a tyranizoval mě tam celou tu půlhodinu, co četla. Teda – měla jsem štěstí, že mě četla zrovna vona, jediná si zasloužila potlesk. Úplně to hrála, vžila se do toho, cejtla to. I ti „protočáci“ to říkali. Tak jsem tam nuceně dřepěla a chytala lelky. Když skončila, Kutina se se mnou loučil slovy o další spolupráci. Určitě! říkala jsem si v duchu, tady už mě nikdo neuvidí. Dozvuky byly ještě potom – na záchodě mi skládala komplimenty jedna stařenka s holí a u šatny se ke mně přitočila jiná ženská a chtěla autogramy. Ptala se: Vy jste z Teplic? Přikývla jsem, a ona: Já jsem totiž z Bohosudova! a udeřila se v hrud'. Vytekla jsem popátý. Už jsem toho měla po krk. Vyrazili jsme na Smíchov k Petrovi Vokovi dojet se mezi homosexuálama, leč nevpustili nás tam, přestože jsem tvrdila, že jsem mužatka. Usínala jsem se jménem Kutiny na rtech: Kutina! KUTINA! Kuti... Ku...

Měj se!

Svatava

—
3. 5. 88

ZDRÁVSTVUJ!

Předběžný termín 16. 5., pondělí odpoledne. Zkusím si zařídit nocleh a odjet až ráno. Takže ty 2–3 hodiny Ti věnuji, máknem na sbírku, název zatím nevím. Snad zbyde čas i na gin či jiné popití.

Pokud bys nebyl v matičce Praze, včas zavolej, ať to můžu změnit. Zavolej každopádně.

Blíží se bouřka. No konečně!

Tak GUS!

Svatava

—
23. 5. 88

Zdravím z vybombardovaného ÚSTÍ. Denisi – vymyslela jsem ďábelskej název: **TA ŽENSKÁ MUSÍ BÝT OPILÁ!** Vycucla jsem tu větu z básně K-2, jistě si vzpomeneš. Máš-li jaké připomínky, tak mi je neprodleně sděl – jinak to s tímto názvem obdržíš. A propos: dej mi vědět, jsi-li v neděli 5. 6. v Praze. Přivezla bych to, zavolej.

Svatava

—
7. 6. 88

Salve!

Tak jestli můj kurýr nezklamal, tak Ti včera doručil můj rukopis. Potvrď, prosím Tě, přijem – pro můj klid.

Ale proč píšu: potřebuju od Tebe slyšet cosi jako radu nebo objektivní posouzení situace.

Dnes mi přišel soukromý dopis ze Sfinxu. Co v něm bylo, si asi domyslíš. Pár informací o tom, jak má poezie rozbouřila a popu-

dila tento podnik. Chtějí mě dát dokonce kriminálce, že prý je pomlouvám a nepravdivě napadám. Nemohou mi přijít na jméno. Dotklo se jich (tedy převážně vedoucích pracovníků), že jsem napsala o těch nočních přesčasech, že se tam chlastá a souloží. Chtějí mě žalovat.

Dotyčný přítel, jenž mi o tom napsal, tvrdí, že to tam rozpoutal někdo záměrně. Dal jim přečíst sbírku ŘÍKAJÍ MI POEZIE (darovanou ode mne) a hladina se jakž takž uklidnila. Nenašli tam nic, co by se dotýkalo Sfinxu. Vypadá to tak, že z té fabriky „Zelené peří“ nikdo nečetl, ale že dostali jakési echo a řádili, aniž co četli. Když viděli „nezávadnou“ sbírku, zírali prej všichni jak opaření a stáhli se zpět.

Tak mi řekni, co můžu dělat, jestli je to fakt žalovatelný apod. Jsou to kretění. Dělán si z nich sice velký kulový, ale o nepříjemnosti s policajtama (byť prkotinový) zrovna nestojím.

Tak mi zkus napsat. I když, jak už jsem se zmínila, do konce června se chci v Praze ještě objevit. Možná už příští týden = všední den.

Svatava

P. S. Jo, prosím Tě: tu evidenční kartu za mě u vás odevzdej. Snad je v pořádku.

P. P. S. Mimochodem – v práci zase měli při potvrzování pindy ve stylu: „No jo, to se někdo má, úplné střední vzdělání a dělá dělnici, aby si mohla myslet doma, že jo?“ A tahle slova byla provázená zlými nepřátelskými obličejí. Myslela jsem, že mi to pitomý razítko snad ani nedaj. Jak si člověk jede jen trochu po svém a jinak, než je všeobecným zvykem, tak...

—

5. 7. 88

Ahoj! Jestli byli PROTOČ, nevím, nebyla jsem pozvána ani neměla 26. 6. potvrzený. Jinak – 15. 7. (pátek) přijedu v 18.12 do

Holešovic (Brněnský drak) z Teplic; ve 22.15 pokračuji do Nízkých TATER. Mám cirka 4 hodiny čas. Dej mi vědět, jestli bys eventuelně čekal na nádraží, mohli bychom probrat případné lit. problémy (sbírku... atd.). Zkus volat linku 315 nebo 447. Něco určitě zabere, nevzdávej to.

Svatava

P. S. V Praze jsem byla, zrovna když jsi byl na Slovensku – jinak to nevyšlo.

—

2. 11. 88
DUŠIČKY

Denisi,

děkuju za dopis. Zblázněná nejsem, buď klidnej, ani poblázněná atd., zato pilně pracuju. 14. 11. se přijď přesvědčit o mé pilnosti do Rubínu – Mirek + Zdena H. uvádějí *pouze a jen* „teplické Zelené peří“ – já plus 3 mladíci (Rajčan, Szpuk, David). Snad tam prý zazní i něco mého zhudebněného. To jsem zvědavá.

Zpráva o „Zoumarově partě“ mě rozveselila. Je to prima.

Co sbírka? Prosím Tě, proč si žádá ta Tvá instituce (ČS) na mě posudek v práci?!

Jinak: toho 14. 11. se pokusím mít celý den volno – chci být v Praze už od nedělního večera, kdy se má konat zkouška PROTOČE. Premiéra by snad už konečně měla být 21. 12. Ale datum se už jednou měnilo, tak nemusí být ani toto definitivní.

Budeš tedy 14. 11. dopoledne v redakci – či časně odpoledne? Zastavila bych se. Piš, telefonuj, telefonuj – adresa táž, nejkrásnější zprzněnina jména mé ulice – SCHRUSTAVA (slovenské CKM).

Zdraví

Svatava aus CAMERUN

—